

ENA NEO NAYAPINO;

Tassos Symeonides
(RIEAS Academic Advisor based in Seattle, USA)

Copyright: Research Institute for European and American Studies (www.rieas.gr) Publication date:
18 January 2015

Άκουσα προσφάτως μια ενδιαφέρουσα ιδέα για το πώς θα μπορούσε η Ελλάς να διαφύγει τελικώς από τον θανατηφόρο εναγκαλισμό της «τροϊκά» αλλά και, προ πάντων, των χρεοκοπημένων και άκρως επικίνδυνων γηγενών «πολιτικών» δυνάμεων.

(Παρεμπιπτόντως, τα εισαγωγικά στο «πολιτικών» είναι αναγκαία διότι είναι πλέον ηλίου φαεινότερον ότι η πολιτική σκέψη, προσέγγιση και τυχών ενέργεια έχουν πάψει να περιλαμβάνονται στις επιλογές του ελληνικού «συστήματος», αν βεβαίως δεχθούμε τους αποδεκτούς εδώ και αιώνες ορισμούς αυτών των εννοιών.)

Κανείς λογικός και εχέφρων άνθρωπος αυτή την στιγμή δεν αμφιβάλλει ότι η κομματική αλλοφροσύνη και η γενική πολιτική χρεοκοπία (ως τμήμα της ολικής εθνικής χρεοκοπίας) θα συνεχίσουν να ωθούν την Ελλάδα προς «μη λύσεις» αυξάνοντας έτσι την απόγνωση και την οργή της ελληνικής κοινωνίας.

Όλα αυτά οδηγούν στο αναπόδραστο συμπέρασμα ότι το «εσωτερικό μέτωπο» έχει πλέον ελάχιστα να προσφέρει στον αγώνα της πραγματικής Αλλαγής και στην διάσωση της χώρας.

Σε τέτοιες περιστάσεις, οι σκέψεις αναγκαστικώς κατευθύνονται προς άλλες ατραπούς, μια εκ των οποίων είναι συνδεδεμένη με αυτή καθ' εαυτή την δημιουργία της Νεωτέρας Ελλάδος από τις Μεγάλες Δυνάμεις μέσω απ ευθείας επεμβάσεως με σκοπό να ηττηθεί η Οθωμανική σύνθλιψη της Ελληνικής Επανάστασεως. Η Ναυμαχία του Ναυαρίνου (20 Οκτωβρίου 1827) συνέτριψε τον σουλτανικό στόλο και δημιούργησε έτσι τις πολιτικές και διπλωματικές συνθήκες για την απελευθέρωση του ελλαδικού χώρου. Μήπως, λοιπόν, υπάρχει και σήμερα η πιθανότητα για ένα νέο (μεταφορικώς) Ναυαρίνο;

Η γνωστή λαϊκή παροιμία που μας υπενθυμίζει ότι «ο πνιγμένος απ τα μαλλιά του πιάνεται» έχει δυστυχώς εδώ πλήρη συνάφεια με την πραγματικότητα. Λίγοι θα διαφωνήσουν με την διαπίστωση ότι, πράγματι, το εσωτερικό της Ελλάδος δεν διαθέτει πλέον λύσεις – και με το ό,τι μια διεθνής πρωτοβουλία είναι η μοναδική οδός που πιθανώς να έχει την δυνατότητα διασώσεως της χώρας από την ήδη συντελεσμένη καταστροφή. Ταυτοχρόνως, όμως, είναι επίσης αναπόφευκτο να σημειώσουμε την **θεμελιώδη διαφορά** του σήμερα από την πολιτικό-διπλωματική ατμόσφαιρα των αρχών του 19ου αιώνας.

Σήμερα ο φιλελληνισμός, ο οποίος τροφοδότησε την ευρύτατη κοινωνική πίεση στις χώρες της Ευρώπης υπέρ των δικαιών της Ελληνικής Επανάστασεως πριν διακόσια χρόνια, απλούστατα δεν υπάρχει.

Από το 2009 ήδη, η Ελλάς αποτελεί στόχο εντονότατης δυσφορίας των «αναπτυγμένων» βόρειο-Ευρωπαίων που υποδαυλίζεται από ενορχηστρωμένη «μιντιακή» εκστρατεία δημοσίας δυσφημίσεως των «τεμπέληδων» του ευρωπαϊκού Νότου (το βόλι μάλιστα πιάνει όχι μόνο την Ελλάδα, αλλά και την Ιταλία, Ισπανία, Πορτογαλία και, μερικώς, ακόμη και την Γαλλία).

Η Ελλάς, ως ιδέα αλλά και ως «συντεταγμένο» κράτος, αποτελεί πλέον αντικείμενο μαύρου πολιτικού χιούμορ. Η παρουσία της στην περίφημη ευρωζώνη αναφέρεται ως παράδειγμα προς αποφυγήν και η όποια ελπίδα ανακάμψεως απορρίπτεται off the record ως το κατ' εξοχήν ανέκδοτο της δευτέρας δεκαετίας του 21ου αιώνας.

Επί πλέον, η γενικότερη ατμόσφαιρα που διαμορφώνεται από το Βερολίνο, με υπάκουο όργανο την γραφειοκρατία των Βρυξελλών, είναι ευθέως αντίθετη προς οποιαδήποτε σκέψη «συναντίληψης» για την επίλυση της παν-ευρωπαϊκής κρίσεως δημοσίου χρέους.

Η Γερμανική μανία υπέρ της απολύτου λιτότητας, χωρίς την παραμικρή προσέγγιση του καταστροφικού ανθρωπίνου κόστους που αυτή συνεπάγεται, **είναι η εγγύηση για την συνέχιση ενός αδιεξόδου με προβλέψιμες μεν, αλλά μονίμως αρνούμενες δε, επιπτώσεις.** Όσο για το αυτονόητο αίσθημα αυτοσυντηρήσεως που σε τέτοιες περιστάσεις ενισχύεται, αυτό απορρίπτεται από τους Γερμανούς ως «προφανέστατη» απόπειρα αποφυγής βαρών που **ΠΡΕΠΕΙ** να ακολουθούν τους «τσαμπατζήδες» μέχρι του τάφου.

Ένα νέο Ναυαρίνο θα μπορούσε να έπαιρνε την μορφή μιας διεθνούς διασκέψεως με μοναδικό στόχο την διευθέτηση της ελληνικής κρίσεως ως απαρχής μιας γενικότερης πολιτικής για την αντιμετώπιση του πανευρωπαϊκού αδιεξόδου στο

θέμα των υπερβολικών εθνικών χρεών. Την στιγμή αυτή, όμως, καμιά παρόμοια πρωτοβουλία δεν έχει ελπίδες πραγματοποίησεως μπροστά στην ανυποχώρητη αντίσταση του Βερολίνου.

Δυστυχώς η Ελλάς βρίσκεται παγιδευμένη με τα δεσμά που η ίδια δημιούργησε τα τελευταία σαράντα χρόνια. Το Ναυαρίνο ήταν μια ναυμαχία στην οποία επικράτησε η πολεμική δεξιότητα και αυταπάτηση, το μαχητικό πνεύμα, η ομαδική πειθαρχία και η ορθή εκπαίδευση στην πολεμική τέχνη. Όλα αυτά τα χαρακτηριστικά, απαραίτητα για την οποιαδήποτε νίκη στο πεδίο της μάχης, λείπουν από την σημερινή ελληνική ολότητα. Οι Έλληνες φαίνεται να έχουν χάσει και τα ηθικά ερείσματα για την διεξαγωγή της μάχης για επιβίωση, όσο και αυτή καθεαυτή την **διάθεση** να υψώσουν ανάστημα στην ξένη επιβουλή. Με τον τρόπο αυτό όμως χάνονται και οι μάχες και οι πόλεμοι – ιδιαίτερος μάλιστα όταν η επιθυμητή επανάληψη ενός Ναυαρίνου δεν έχει καν που να «πατήσει» για να προσφέρει το ποθούμενο αποτέλεσμα.

Απομένει έτσι λοιπόν μόνον «ο Θεός της Ελλάδος» ως βοηθός.